

kunnet vælge mellem boligministeriet og amtsrådet, idet amtsrådet var anke- og dispensationsmyndighed, medmindre disse kommuner i deres bygningsvedtægt havde bestemt, at denne myndighed skulle være hos boligministeriet.

Ved lovændringen har man set bort fra den mulighed at bibeholde den samme fordeling af anke- og dispensationsmyndigheden som i dag. Det ville for de hidtidige købstæder have betydet, at der inden for de nye, sammenlagte kommuner ville blive en del af kommunen, som havde boligministeriet og en del, som havde amtsrådet som anke- og dispensationsmyndighed, hvilket ville være upraktisk. Af bemærkningerne til lovforslaget fremgik, at man havde overvejet at udvide amtsrådenes kompetence, men at man var vejet tilbage herfor under hensyn til den forventede omlægning af hele planlægningslovgivningen. Indholdet af denne planlægningsreform kendte man ganske vist ikke endnu, men man måtte gå ud fra, at der ville blive en sådan sammenhæng mellem godkendelsen af planlægningen og administrationen af de godkendte planer, at det ville være naturligt, at anke- og dispensationsreglerne afpasses efter de kommende bestemmelser om, hvilke myndigheder der skulle godkende planforslagene.

På denne baggrund er i stedet etableret en *midlertidig ordning*, som følger det samme princip, der ligger bag de hidtil gældende regler, nemlig at *boligministeriet* er anke- og dispensationsmyndighed for de *store bysamfund* og *amtsrådet* for de *mindre kommuner* (under 30.000 indbyggere).

For kommunerne i *Københavns amtsrådskreds*, der ikke omfattes af kommunalreformen, er den hidtidige ordning opretholdt.

Da amtmanden som formand for amtsrådet efter kommunalreformen afløses af amtsborgmestrene, er det endvidere fastsat, at amtmanden ophører med at være formand for det rådgivende amtsbygningsråd, således at dette hverv overgår til amtsborgmesteren, medmindre andet bestemmes i administrationsvedtægten.

Endelig bemærkes, at lovens titel er ændret fra „Bygge lov for købstæderne og landet“ til: „Bygge lov“.